

ОТКРАДНАЛЪ ХАЛВА

(Истинска случка)

Звънецътъ удари. Учителката въ с. К. пусна децата на почивка.

Митко, ученикъ отъ I отдѣление, отърча до съседния бакалинъ, да си купи тетрадка.

Прѣди да влѣзе въ дюкяна, Митко мина край едно тенекиено каче, сложено при входа на бакалницата. Въ качето имаше нѣщо бѣло, което до тогава Митко не бѣше виждалъ. Нему се стори, че това е онази сладка халва, която той толкова обичаше и отъ която често си купуваше. Дося му се да си хапне, но нѣмаше съ що да си купи — той имаше пари само за тетрадка. Реши да си открадне малко отъ халвата. Наоколо нѣмаше никой. Бакалинътъ си бѣше въ дюкяна, и не можеше да види.

Сграбчи Митко едно парче отъ бѣлата халва и го мушна въ джеба си. Въ бързината си, той не можа да познае дори, че тази халва не е, както другата, че тя е по-тежка и прилична на камъкъ.

Тича къмъ училището Митко и бърза да се похвали на другаритѣ си, че си е купилъ халва. Всички искатъ да си вкусатъ, а той е щедъръ — на всѣкиго дава по парченце. Близватъ — не е сладка както другата халва.

— Това не е халва, а лимонъ-тозу, обажда се едно и не смѣе да преглътне лютивата слюмка.

— Лимонъ-тозуто е кисело, а това пари на езика, отвърща друго; трѣбва да е стипца. Азъ съмъ виждалъ стипца — и ближе пакъ съ езика си да познае дали е стипца, или лимонъ-тузу.

Всички ближатъ по-малко, но никой не смѣе да хапне. Устнитѣ и езицитѣ имъ почватъ да горятъ по-силно. Всѣко плюе и си бърши устата.